

Ο ΟΧΤΡΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

Πάνου στο πετρώνιο φρύδι του βουνοῦ, πού τὸ χῶμα βγάξει γκρίζα χαλίγια κ' ἢ στουρναρόπετρα μυρίζει δυνατὰ σὰ σφυροκοπηθεῖ ἀπ' τὸ πεισμομένο ἀστροπελέκι, εὐρῆκαν ἕναν ἄντρα νὰ σκάβη μὲ τὰτσαλένιο σμιλάρι του τὸν κόρφο τῆς γῆς. Τὰ μαλλιά καὶ τὰ μουστάκια του εἶχανε φουντώσει, καὶ στὰ μηλίγγια του ἦτανε κολλημένες οἱ μακριές του τρίχες ἀπ' τὸν ἴδρο τῆς ἄσωστης δουλιᾶς.

Τι κάνεις ἐσὺ ἐκεῖ κάτω; τότε ρώτησαν. Σήκωσε τὰ μεγάλα λακουδιασμένα μάτια του καὶ μίλησε μεσ' ἀπ' τὴ γούβα. Τὰ νινιά του γιάλιξαν μέσα στὸ βάθος τῆς σκοτεινῆς ξερολακκιᾶς, μὰ δὲν ἤξερε κανένας ἀλήθεια ἂν ἦτανε τὰ μάτια του πού ἀστραφταν ἔτσι, γιὰ, τὸ σιδερένιο καλέμι πού σπιθοβολοῦσε δαγκάνοντας τὴν τσακμακόπετρα.

Εἶπε:

— Δὲν ξέρω πότε ἦτανε. Μιὰ φορὰ ἔπαψα πιά νὰ εἶμαι παιδί. Ἐνα καλοκαῖρι ἄρχισε νὰ φτεροκοπᾶ μέσα στὴν ψυχὴ μου, κ' ἔκανε ὅλες τὶς ἴνες τοῦ κορμιοῦ μου νὰ τρεμουλιάζουνε γλυκά. Κατάλαβα πὼς ἕνα μυρτικὸ δοκίμαζαν νὰ μοῦ μισοειποῦνε τὰ φύλλα πού ἔτρεμαν, καὶ τὰ καλάμια πού ψυθιρίζανε στὸ σούρουπο. Ὁ ἥλιος ἦτανε γλυκὸς σὰν κερήθρα καὶ τὸν αἰσθανόμουνα ἔως μέσα στὰ ἐντόσθια. Μιὰ κοκκινωπὴ ἀγριόγατα πήδηξε ἀπ' ὄνα δέντρο σᾶλλο, μένα παράξενο ξεσυρτὸ νιαούρισμα. Τᾶννοιωθα ὄλα. Οἱ μενεξέδες μὲ κύτταξαν κατάματα, κῆνα χελιδόνι μοῦ χαῖδεψε τὰ μαλλιά μὲ μιὰ σπαθιά τῆς φτερούγας του. Σὰν πῆγα στὴ θάλασσα, τὸ νερό της πορπατοῦσε ὀλοζώντανα μὲ χαριτωμένα κινήματα. Οἱ στάλες ἀναπηδούσανε στὸν ἥλιο μὲ ἀστροπόβoλη χαρά, καὶ τὸ κῦμα χαῖδευότανε εὐτυχισμένο στὸν ἄμμο. Ἀκουσα ὄλο τᾶκρογιάλι νὰ μιλᾶ. Κῆτανε ἡ ἀνερροῦσα πού συνέπερνε τὰ στρογγυλεμένα λιτρίδα καὶ θορυβούσανε μ' ἕνα δροσερὸ χαρχάλεμα ...

Ἦμουνα τόσο καλὸς τότες! Ἡ στρογγυλὴ Γῆς κρεμούτανε μὲς τὸ γα-

λάζιο ἄπειρο σὰν ἓνα τεράστιο ρόδο φορτωμένο δροσοσταλίδες καὶ μοσκοβολία. Μάντευα καὶ τὸ παραμικρότερο σάλεμα τῆς μυστικῆς ζωῆς ποὺ ἐμπύχωνε τοὺς βράχους καὶ τὰ βουνά. Χαιρόμουνα μαζί μὲ τὰ δέντρα σὰν ἔβγαζαν τὴν καινούρια τους φυλλωσιά, καὶ δυὸ ρὸς πεταλοῦδες ποὺ παντρεύτηκαν μιὰν αὐγὴ πάνου στὰ βελουδα μιᾶς βυσσινιάς τάλιας, ἔκαναν τὴν καρδιά μου νὰ χτυπᾷ δυνατὰ ἀπ' τὴν εὐτυχία τους. Ἐνα ζεστὸ μεσημέρι σύρθηκε στὰ πόδια μου ἓνα μακρὸ πράσινο φίδι μὲ κίτρινα μάτια καὶ μοῦ σφύριξε μὲ θανάσιμην ὄχτρον. Ἐκοψα τρυφερὴ γλῶσσι καὶ τοῦβαλα στὴν ἔμπασση τῆς φωλιάς του. . . Ἦτανε μιὰν αὐγὴ τῆς ζωῆς μου. Καὶ ἦτανε ὁ δυνατὸς ἔρωτας ποὺ μὲ ξυπνοῦσε ἔτσι ὡραῖα. Ἡ ἀγάπη μου ἦτανε ὁμορφη, ἀπλὴ καὶ ἀνήξερη. Σὰν τῆς ἔσφιγγα τὸ ξανθὸ κεφάλι, ἔννοιωθα πὼς τὸ χρυσάφι τοῦ ἡλίου ἦτανε ἔτσι καλὸ, γιὰτ' ἦτανε λουσμμένο στὰ μαλλιά της, τὸ λύγισμα τῶν ἀψηλῶν λουλουδιῶν ἦτανε ἔτσι μουσικὸ γιὰτὶ ἦταν ἀρμονισμένο μὲ τοῦ κορμιοῦ της τὴ λιγεράδα, ἡ χάρη τοῦ κυμάτου ἀναδεύτηκεν ἠρεβὰ στὸν ἡσυχον ἀνασασμὸ τοῦ μικροῦ της κόρφου, καὶ τὸ δροσερὸ κατρακύλισμα τῶν γλυμένω χαλικιῶν τῆς ἀκρογιαλᾶς τᾶκουσα ὁλοζώντανο μέσα στὸ γέλιο της. .

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ τρύπαγε τὸ βουνὸ σῶπασε. Ἐσκυψε πάλι πάνου στὰ σύνεργά του, κ' οἱ χτυπιές του ἀκουγότανε κάμποσην ὥρα. Τὸ σμιλᾶρι του γύρευε τὴν καρδιά τῆς Γῆς. Χτυποῦσε πιὸ δυνατὰ, ὀλοένα πιὸ δυνατὰ, σὰ νὰ μεθοῦσε ἀπ' τὸ σκληρὸν ἦχο τοῦ σίδερου ποὺ μασσοῦσε τὴν τσακμακώπετρα. Ἦώρα οἱ σφυριές ἀντηχοῦσαν πένθιμα σὰ νὰ γκρέμιζαν ἓν' ἀγαπημένο παλάτι. Κατόπι ξαναμίλησε :

Ἐνα βράδυ ἔγινε αὐτό. Ἦτανε πολὺς κόσμος μέσα σὲ μιὰ μεγάλη σάλα. Γύρω στοὺς μεγάλους καθρέφτες σκάλωναν κισσοὶ καὶ χαρτένια λουλούδια. Κάτου ἀπὸ τὸ πολὺ φῶς, ἀφρίζαν χρυσᾶ καὶ κόκκινα κρασιά. Πολλοὶ ἄνθρωποι ντυμένοι μιὰ τεχνητὴν εὐτυχία. Παντοῦ πεταλούδιζαν γυναῖκες μὲ ὡραῖα μακρουλά χέρια. Τὰ μάτια τους ἔπαιζαν ξαδιάντροπα κ' οἱ ἀνασαμιές τους ἔκαιγαν σὰ θερμοασμένες. . . . Ὑστερα. . . Νά. Ἦτανε κείνη ἀνάμεσό τους. Πὼς ἔγινε δὲν ξέρω. Τὰ φῶτα καὶ τὰ χρώματα ἄρχισαν νὰ χορεύουν ἀνακατωμένα μέσα στὸ μυαλό μου καὶ μπροστά στὰ μάτια μου τιναζοῦτανε λυσσασμένα ἓνα ζωντανὸ δύχτι ἀπὸ χιλιόχρωμες φωτεινὲς κλωστές. Ἐπειτα ἓνας πόνος ἔδω στὸ στῆθος ποὺ σταμάτησε καὶ δέθηκε σὰν μεγάλος συγκρατημένος λυγμός, κ' ἓνα βουητὸ μὲς στὸ κεφάλι μου, σὰ νᾶδειασε ξαφνικά, καὶ μέσα στὸ κούφιο καύκαλο σφύριζαν ἀγέρηδες.

Ἐπεσα στὰ γόνατα, σύρθηκα σὰ μαμοῦδι στὸ πάτωμα καὶ τοὺς παρακάλεσα :

Καλοὶ μου ἄνθρωποι. . Δώστε μου τὴν ἀγάπη μου πίσω! Εἴμαστε καὶ οἱ δυὸ μας τόσο καλὰ μαζί! Ἐσεῖς εἶστε πολὺ ὡραῖοι εὐγενικοί. Ἐγὼ ἤμουν ἀσκημος καὶ ἡ ὁμορφιά της μ' ἔκανε νὰ φέγγω κοντὰ της σὰ λευκὸς Θεός. Ἐσεῖς εἶστε στολισμένοι μὲ τόση ἀρχοντιά. Ἐγὼ ἤμουν πολὺ φτωχός, μὰ εἶχα τὰ μάτια της γιὰ διαμαντικὰ μου καὶ τὰ μαλλιά της ἦτανε ὄλο μου τὸ χρυσάφι. Τὸ μικρὸ της στόμα ἦτανε ἓνα δαχτυλίδι ἀπὸ κοράλλι, ὁ ἀκριβὸς μου ἀρραβῶνας μὲ τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς. . Ὡ, δώστε μου τὴν ἀγάπη

μου. Είναι μικρή κι' ἀνήξερη, καὶ σέρονεται, σὰν πεταλοῦδα. Γιὰ σᾶς θὰ εἶναι ἓνα παιχνιδάκι πού θὰ πεταχτῆ αὐριο. Ἐνα λουλοῦδι πού θὰ μαθήσετε μέσα σ' ἓνα ποτήρι κρασί. Ἐνα μικρὸ ρόδο πού καρφισώσατε γιὰ μιὰ βραδιά στὸ στήθος σας, πού θὰ παραπετάξετε κατόπι σὰν θὰ βραχῆ ἀπ' τὸ κρασί. Μὰ γιὰ μένα εἶναι ὀλάκαιρη ἡ ζωὴ μὲ ὄλο της τὸ νόημα, μὲ ὄλους της τοὺς καῦμούς καὶ τὶς γλυκάδες. Ὡ δώστε μου τὴν ἀγάπη μου ..

Οἱ ἄντρες μὲ τὰ σιδερωμένα ροῦχα καὶ τὶς ἀνθισμένες μπουτουνιέρες μὲ κοροΐδεψαν γελώντας χυδαῖα. Οἱ ξαναμμένες γυναῖκες μὲ κύταξαν μεθυσμένα. Τὰ δόντια τους ἄστραφταν σαρκαστικά πίσω ἀπ' τὸ κρύσταλλο τῶν ποτηριῶν, καὶ πάνου στὸ κεχοιμπαρένιο κρασί τὰ χεῖλη τους βαμμένα μὲ καρμίνι μόρφαζαν ἄσκημα σὰν ματωμένες λαβωματιές... Ἦτανε κ' ἡ ἀγάπη μου ἔτσι μεθυσμένη....

Ὁ σφυροκόπος ἔσκυψε κι' ἄρχισε πάλι νὰ χτυπᾷ μὲ πάθος τὸ σμιλᾶρι του. Τώρα οἱ χτυπιές του ἦτανε σὰ νὰ στηθοσκοποῦσε τὴ Γῆς. Ἐλεες καὶ γύρευε τὸν ἐσώτερο παλμὸ τῆς κεντρικῆς της ζωῆς, γιὰ νὰ μπήξῃ ἐκεῖ τελειωτικά τὴν ἀτσαλένια σφῆνα.

Τόγε ρώτησαν:

— Καὶ τί κάνεις τώρα ἐκεῖ κάτω στὴ γοῦβα;

— Δὲ βλέπετε; Τρουπάω τὸ βουνό. Θὰ σκάψω ἓνα πολὺ βαθὺ-βαθὺ σὰν τὸν πόνο μου φουρνέλλο, ὡς τὰ φυλλοκάρδια τῆς Γῆς. Θὰ σκάψω ὄλα μου τὰ χρόνια

Κατόπι θὰ τὸ γιομίσω μὲ φριχτὲς ὕλες καὶ θὰ βάλω φωτιά. Θάβρω μαρούτη δυνατὴ σὰν τὴν ἔχτρα μου, κι' ἀλύπητη σὰν τὴν ἐκδίκησή μου. Ἐτσι μιὰ νύχτα πού ὁ οὐρανὸς θὰ μὲ κυττάξῃ μὲ ὄλα τ'ἄστρα του, θὰ κάνω ὀλάκαιρη τὴ Γῆς νὰ πηρήδησῃ βργώντας, καὶ νὰ τσακιστῆ σὲ χίλια ἐλεεινὰ κομμάτια μέσα στὸ κρού ἀπειρο ρημαγμένα ἀπ τὴν ὀργή μου. Γιατὶ ὁ Θεὸς πιά δὲν τιμωρεῖ τοὺς κακοὺς.

Τοῦπανε:

— Τρελλὲ δυστυχημένε! Κ' ἡ ἀγάπη σου; Ξετινάχτηκε τρομαγμένος μπροστὰ στὴν ἰδέα πού δέχτηκε σὰν κόκκινη λουρίδα φωτὸς τιναγμένη πάνου στὸ σκοτάδι τοῦ θολωμένου τοῦ μυαλοῦ. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ δυνατό κι' ἀλίγυστο μῖσος καμπούριασε μὲ ὀδύνη, κι' ἓνας λυγμὸς ἀνασήκωσε τὸ στήθος του τὸ βαρὺ σὰν ταφόπετρα. Κατόπι δυὸ μεγάλα δάκρυα ἀγάπης γεννήθηκαν ἀγνὰ καὶ ὠραῖα μέσα στὰ κόκκινα ἀπὸ τὸ μῖσος μάτια του κι' ἀπ' τὰ λιγνὰ χέρια του ποῦπεσαν σὰν τσακισμένες φτεροῦγες, βρόντηξαν χαρωπά στὴ γῆς τὰ σιδερένια σύνεργα τῆς ἐκδίκησης.

— Ὡ! εἶπε. Δὲ θέλω ἐγὼ νὰ κάνω νὰ πονέσῃ ἡ Ἀγάπη μου.